

Щомъ пролѣтнитѣ лжи разтопятъ снѣга, цѣлата тундра се покрива съ цвѣтове. У насъ тревата умира презъ есенъта, изсъхва, и на пролѣтъ наново израства. А въ тундрата растенията оставатъ живи и презъ зимата; тѣ, засипани съ снѣгъ, оставатъ свежи. И презъ пролѣтъта у тѣхъ всичко за лѣтото е готово. Още отъ първитѣ пролѣтни дни тѣ зацвѣтватъ и даватъ плодъ. Главната растителность на тундрата е непридирчивиятъ мѣхъ и лишеятъ.

И животнитѣ на тундрата сж приспособени къмъ нейнитѣ условия. Царъ на тундрата, прекрасно приспособенъ къмъ нея, е северниятъ еленъ. Мжно можемъ да си представимъ пустинята безъ камила, а тундрата — безъ еленъ. Човѣкъ не би могълъ да живѣе въ тундрата безъ елена. Отъ Скандинавскитѣ планини до Камчатка, отъ Атлантическия океанъ до Великия, по всички мѣста живѣе еленътъ. Да се запознаемъ съ това животно.

Северниятъ еленъ може лесно да се отличи отъ благородния. Той е по-нискъ на ръстъ, рогата му сж по-дълги и извити назадъ, като джга. Освенъ това рогата иматъ не само мжжкитѣ, но и женскитѣ елени.

Много трмавъ, съ кжси крака и не хубава глава, северниятъ еленъ сѣ пакъ има забележителна направа на тѣлото. Никой конъ не би могълъ да бѣга по затѣващата блатлива тундра, гдето нѣма никакви пжтища гдето мокритѣ торфища сж усѣяни съ голѣми купчини прѣстъ. А за елена всичко това е нищо; той лесно минава тамъ, гдето друго животно не би могло. Не му сж нуждни пжтища. Леко и свободно, съ бързи крачки или лекъ трѣстъ, той се носи по тресавищата, по сухитѣ храсти, затѣващи торфища и високи купчини.

Защо еленътъ може да отиде тамъ, гдето дори конъ не би могълъ? Поради това, че копитата му иматъ особена направа. Еленътъ е чифтокопитно животно. Той, както кравата или свинята, стжпва на земята на двата